

Günay Gafur ile röportaj

Category: Kitapcy,Romanlar,Söhbetdeşlik,Sözler

написано kitapcy | 22 января, 2025

Günay Gafur ile röportaj GÜNAY GAFUR İLE RÖPORTAJ

www.kitapcy.ga site'sine birlikte ulaştığımız Dedektif Dergi okurlarına Merhaba!...

Bu sayımızda polisiye-gerilim türündeki kitaplarıyla dikkat çeken, temponun bir an bile düşmediği romanlarıyla ses getiren bir yazar, Günay Gafur'a konuk olduk.

Günay Gafur, 1978 senesinin Mart ayında Ankara'da dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Ankara Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümünü bitiren yazar, evli ve iki çocuk babası olup Ankara'da yaşamaktadır.

1991 senesinde, 13 yaşındayken Bahçelievler Ortaokulu okul gazetesinin düzenlediği öykü yarışmasına katılarak edebiyat dünyasına ilk adımını atmıştır. Aldığı üçüncülük ödülü onu heyecanlandırınca, yazmaya devam etmiş ancak yazılarını uzun seneler boyunca kimseyle paylaşmamıştır.

Aradan geçen yıllar hem yazıları hem de düşüncelerinin değişip dönüşmesine zemin oluşturunca, öykü, şiir ve karalamaları bir kenara bırakıp roman yazmaya karar veren yazar, edindiği bilgi ve birikimlerini 2012 yılında yayımlanan ''Kuklacı'' kitabı ile gün yüzüne çıkartmıştır. Oldukça ses getiren Kuklacıdan3 yıl sonra, 2015 senesinde ''Kâhin'' adlı romanı yayımlanmıştır. Polisiye edebiyatına farklı bir soluk getiren Kâhin kitabı, türünün en iyi örneklerinden biri olmuştur.

Türkiye Polisiye Yazarları Birliği (POYABİR) üyelerinin ilk ortak çalışması olan ve 2018 yılında okurla buluşanKanlakarışık adlı kitapta yazarın da "Ölüm Manifestosu" adlı hikâyesi bulunmaktadır.

Ayrıca yazar, yine 2018 yılında çıkan Dedektif Dergi Birinci Yıl Seçkisi kitabında "Tanık" adlı hikâyesi ile yer almıştır.

Ve şimdi, polisiye edebiyatı dünyasında üst çizgilere tırmanan Günay Gafur'un hayal gücü sınırlarını zorlayan romanlarını

okuma zamanıdır. Ve o halde diyebiliriz ki, Günay Gafur'un kitaplarıyla zihninizde yaratacağıakıl oyunları başlasın.

– Günay Bey, Kuklacı ve Kâhin; her iki romanınızın da konusu Amerika ve Türkiye'de geçiyor. Bunun özel bir sebebi var mıdır?

– Öncelikle derginize konuk ettiğiniz ve güzel sözleriniz için teşekkürler. Evet, her iki kitabımda da olaylar Türkiye ve Amerika arasında gidip geliyor. Bunun birkaç sebebi olduğunu söyleyebilirim.

Öncelikle bu bir tercih ve keyfiyet meselesi. Bir yazar nereli olduğunu ve nerede yaşadığını düşünmeksizin kahramanlarını yeryüzünün istediği ülkesinde hatta var olmayan kurmaca topraklarda yaşatabilir. Çünkü edebiyat evrensel bir dildir. Bir diğer sebep, bilimsel altyapısı olan bir roman kaleme alıyorsanız, öncelikle gerçekçi ve ikna edici olmasını sağlamanız gerektiği. Kuklacı'da biyokimyaya, Kâhin'de ise kuantum fiziğine yer verdim. Şimdi kurgu gereği biyokimya alanında çığır açan bir buluştan ya da kuantum fiziğinde tarihin akışını değiştirecek çalışmalardan bahsediyorsanız, mekânların ya da ülkelerin de bu altyapıya sahip olması gerekmekte. Bu özeni göstermek lazım, yoksa inandırıcı olmaz. Karakterleriniz Türk olabilir ama yaşadıkları ülkeler, bilimde belli bir seviyeye gelmiş, önemli işlere imza atacak yetkinliğe ulaşmış olmalı. Dolayısıyla romanlarımda mekân olarak Amerika'yı seçmemin önemli sebeplerinden biri bu. Tabii bilimsel çalışmaların en üst seviyeye çıktığı bir ülke düşleyip, mekân olarak yalnızca Türkiye'yi de kullanabilirdim ama ben hayal gücünü yeterince zorladığım hikâyelerimde en azından bu kısımların gerçekçi olmasını tercih ettim.

Diğer bir önemli sebep ise okur alışkanlıkları. Şöyle ki:Türk okurları suç-gizem-gerilim tarzı romanlarda çok büyük oranda yabancı yazarları tercih ediyor. Oysa Türk yazarların kalemi de en az onlar kadar iyi. Yola çıkarken en büyük arzum bu önyargıyı kırmaktı. Bunu da okurun yabancı yazarlardan görmeye alıştığı türde romanlar yazarak yapmaya çalıştım. Bu tercih,

haliyle yer ve mekân seçimimi de etkiledi tabii. Bestseller olmuş, dünyada milyonlar satmış suç-gizem-macera romanlarının bizim ülkemizde de kaliteden, nitelikten ödün vermeden yazılabileceğini göstermek istedim. Sanırım başarılı da oldum çünkü okurlardan gelen tepkilerin hemen hepsi bu yönde. Yabancı yazarlarla boy ölçüşecek kitaplar yazdığımı söylüyorlar. Aslında derdim ne yabancı, ne yerli, kimseyle boy ölçüşmek değil. Ben sadece o ulaşılmaz sanılan bestseller olmuş romanları, hikâyeleri yazmanın yalnızca üç beş kişiye mahsus olmadığını göstermeye, polisiye okurunun gözünü bu topraklara çevirmeye çalıştım o kadar.

Yeri gelmişken şunu da belirteyim. Ben, yabancı yazar okumayın, sadece Türk polisiyesi okuyun demiyorum, bunu demeye hakkım da yok zaten. Benim de keyifle okuduğum (Bestseller olmuş ya da olmamış, bu çok önemli değil) çok sayıda Amerikalı, Avrupalı, Asyalı polisiye, gizem, gerilim yazarı var. Ben, yalnızca yabancı yazar okuyan, kendi polisiyemize önyargılı yaklaşan ya da bir iki isim dışında yeni yazarlarımıza şans tanımayan bir yaklaşımdan bahsediyorum. Bu, uzun yıllardan beridir süregelen, (reklam tanıtım kampanyalarının da etkisiyle) kemikleşmiş bir önyargı. Bunu kırmaktan bahsediyorum.

POYABİR'in kurulma amaçlarından biri de buydu zaten. Ve birlik üyesi her bir yazar arkadaşım da kendi tarzında daha iyi işler çıkarmak için uğraşıyor, bu amaç uğruna çaba harcıyor.

Sonuç olarak okurların büyük bir hızla önyargılarından sıyrıldığını görmek Türk polisiyesi adına umut ve heyecan verici...

– Kitaplarınızın ana kurgusu oyun teması üzerine, yani bir ya da birkaç oyun kurucu var ve bir şekilde buna dâhil edilen ya da ettirilen karakterlerle karşılaşırız. Karakterlerin bazılarının hayatları da birbirleriyle önceden kesişiyor. Her bir karakter hem birbirinden ayrı hem de bir şekilde birbirine bağlı görünüyor. Bunu bir hikâyede birleştirmek çok zor olmalı. Peki, romanlarınızın kurgulama sürecinde bu dengenin bozulmamasını nasıl sağlıyorsunuz?

– Her büyüğün içinde bir çocuk olduğunu ve her çocuğun oyun oynamaktan müthiş keyif aldığını biliyorum. Polisiye okurları için bu çok daha belirgin. Hikâyenin kahramanlarıyla beraber gizemli bulmacaları çözüyor, ipuçlarını topluyor, akıl yürütüyor ve katilin peşine düşüyorlar. Tüm bunlar polisiye okurlarının oyun oynamayı ne kadar sevdiğini göstermiyor mu?

Kurgularımda oyun temasını öne çıkarma sebebim sanırım bu: Her birimizin içinde saklanan, oyun oynamaktan bıkmayan iflah olmaz çocuklar... Tabii bu çocuklara sunduğum oyunlar biraz karmaşık. Hayatların birbirine bağlandığı, her bir hikâyenin bir şekilde kesiştiği, adrenalinin yükseldiği, zekâyı öne çıkaran gizemli oyunlar...

Evet, bu tarz hikâyeleri kurgulamak kolay değil. Ancak denklemi en baştan düzgünce kurduğunuzda işin en zor kısmını da halletmiş oluyorsunuz. Bir nevi matematik gibi... Elinizde bilinmeyenlerle dolu bir denklem ve sizi çözüme götürecek sayılar, ipuçları var. Her bir sayı denklemde bir düğümü çözmeli ve sona gelindiğinde boşta hiçbir şey kalmamalı... Denklemi yani kurguyu ana hatlarıyla en başından belirledikten sonra, geriye onu çözebilecek sayıları sayfalar arasına serpiştirmek kalıyor. Zor olduğu kadar keyif dolu bir süreç.

– Sizin de gerçek hayatta iyi bir oyun kurucu olduğunuzu söyleyebilir miyiz?

– İyi bir oyun kurucu muyum bilmiyorum ama iyi bir hayal kurucu olduğumu söylerler. Bu soruya Kuklacı'da bir epigrafta da yer verdiğim BorisBecker'in sözüyle cevap vereyim: "Kazanmaya bayılıyorum, kaybetmeyi kaldırabilirim. Fakat her şeyden çok oynamayı seviyorum."

– Yazarken olduğunuzdan farklı bir ruh haline bürünür müsünüz? Roman yazarken genel olarak sizi en iyi tanımlayan ruh hali nedir?

– Yazarken kendimi kurguya kaptırırım. Duruma göre heyecanlanırım, üzülürüm, sevinirim hatta öfkelenirim. Kahramanın yaşadıklarını hissettiğim anlar çok olmuştur. Sanal

gerçeklik gözlüğü takmak gibi bir şey bu;gerçek olmadığını bilirsiniz ama mesela korkunç bir dinozorla karşılaşınca korkarsınız, heyecanlanırsınız, nabzınıza söz geçiremezsiniz ya veya uzay boşluğunda gezinirken nefesiniz kesilir, işte böyle bir şey...

Çalışırken yalnız olmaya özen gösteririm ama etrafımda birileri varsa da olanı biteni görmem, konuşulanları duymam. Yazarken beni en iyi tanımlayan sözcük sanırım “odaklanmış”.

– Kitaplarınızı okuduğumda ilk aklıma gelen şey, matematiksel ve sistematik bir düzen içinde yazıldığı oldu. Kuklacı romanınızda biyokimya, Kâhin romanınızda Kuantum fiziği ve metafiziğe yer vermişsiniz. Ve asıl mesleğiniz Kimya Mühendisliği olunca, romanlarınızın kurgulama sürecinde kendi mesleğinizin size esin kaynağı olduğunu söyleyebilir miyiz?

– Pozitif bilimlerle ilgili bir branşta eğitim alıyorsanız ve keşfetmeyi seviyorsanız diğer disiplinlere de ister istemez merak duyuyorsunuz. Üniversitede bölüm binamız astronomi ile ortaktı.Bu sayede teorik fiziğe, matematiğe özellikle de astrofiziğe olan merakımı daha da arttıransıkı dostlar edindim. Aynı şekilde biyoloji bölümünden çok arkadaşım vardı. Bilimsel konuları tartışabildiğimiz, konuşup paylaşarak birbirimize katkı sunduğumuz, muhabbetlerimizin içinde bilimin hep olduğu, en sorgulanamaz şeyleri cesurca sorguladığımız, kimi zaman duvarlara çarptığımız kimiz zaman duvarları aştığımız harika bir üniversite dönemim oldu.

Halen görüştüğüm ve hikâyelerimi yazarken fikirlerine başvurmaktan keyif aldığım dostlar sayesinde, pozitif bilimlerle aramda güzel bir bağ kuruldu. Bu durumun romanlarıma ve kurgularıma yansımaları kaçınılmazdı tabii.

– Son yıllarda ülkemizde de polisiye edebiyatı alanında oldukça başarılı kitaplar yazılıyor. Bildiğimiz üzere polisiyenin ana teması, çözülme süreci merak uyandıran esrarengiz cinayetler ağıdır. Sizin romanlarınızda ise bunun yanı sıra, artı olarak da bilim ve felsefi konulara yer verilerek farklı bir bakış açısı getirdiğinizi görüyoruz.

Sizce teknoloji ile bu kadar iç içe olmamız, polisiye edebiyatı dünyasındaki okuma tercihlerimizi etkiliyor mu? Dünyada çok satan polisiye gerilim kitaplarına baktığımızda da bunun sonuçlarını görebiliyoruz çünkü. Yeni nesil okuyucu profili artık böyle olmaya başlamıştır diyebilir miyiz?

– Bir önceki cevabımda da bahsettiğim gibi fen bilimlerinin bir dalı ile uğraşan bir insanın diğer bilim dallarına da ilgi duyması doğal ve olması gereken bir durum. Aslında hepsi birbirine bir şekilde bağlı zaten. Bilimin olduğu yerde sorular, soruların olduğu yerde felsefe, felsefenin olduğu yerde ise keşif duygusu ve merak vardır. Bu keşif duygusu ise sizi yine en başa yani bilime götürür ve döngü devam eder. Bilim ve teknolojinin her alana damgasını vurduğu günümüzde polisiye edebiyatın da bu süreçten etkilenmesi ve çağa ayak uydurması son derece doğal. Cep telefonundan yapay zekâya, kriminal DNA testlerinden uzay yolculuklarına, her hareketimizi izleyen kameralardan lazerli ameliyatlara kadar yakın geçmişte bilimkurgu filmlerinde bahsedilen onlarca şey bu gün gerçek olmuş ve hepimiz tarafından benimsenmiştir. Okur müthiş bir hızla değişen ve dönüşen dünyanın farkında. İyisiyle kötüsüyle bu duruma kitaplarında yer veren, hali hazırda yaşadığımız bilgi çağını kurgularına yansıtan polisiye yazarlarının sayısı ilerleyen dönemde daha da artacaktır.

– Özellikle anne ve baba olmuş arkadaşlarımdan ‘‘Çocuğum kitap okumuyor, ne yapmam gerek, nasıl kitaplar okutmalıyım’’ şeklinde sorularla karşılaşıyorum. Bir baba olarak, ebeveynlerin çocuklarına okuma alışkanlığı kazandırmaları için sizin tavsiye edebileceğiniz öneri ve ipuçlarınız var mıdır?

– Bir evin içinde anne ve baba kitap okuyorsa çocukları da bu alışkanlığı edinir zaten. Ancak kitap okumak kadar onu yaşatmak da önemli. Kitaplar o evin içinde yaşamalı, nefes almalı, gezinmeli, adı geçmeli. Ne demek bu; anne baba birbirlerine okudukları kitaplardan bahsediyor, kitaplara dair sohbetler ediyorlarsa, kitaplar raflarda süs eşyası gibi durmayıp balkon, salon, mutfak ve diğer odalarda geziniyorsa o

evin çocuğu okur. Kitapları arkadaş olarak görüp önce varlığına alışır, sayfaların kokusuna alışır ve zamanı geldiğinde kimsenin zorlamasına gerek kalmadan okur.

– Okuyucu ile tanışmasına az kala yeni kitabınızdan bahsedelim biraz.Kuklacı ve Kâhin kitaplarınızda okuyucuyu macera, gerilim ve zekice planlanmış oyunlarla epeyi bir heyecanlandırarak sayfalar arasında adeta soluksuz bırakmıştınız. İlk iki kitabınızda olduğu gibi, yine yüksek dozda gerilim ve akıl sınırlarımızın zorlanmasına maruz kalacak mıyız acaba? Yeni romanınızda bizleri neler bekliyor olacak?

– Polisiye yazarlarının özellikle son sayfalara doğru, hazırladıkları ters köşe ile okuru şaşırtmak gibi bir adetleri vardır. Beklenmeyen bir son, umulmadık bir final ve çarpıcı bir kapanış... Kuklacı ve Kâhin’de ben de elimden geldiğince bu geleneği devam ettirmiştım.

Son kitabımda da hedeflerimden biri yine bu olacak tabii. Ancak bu kez durum biraz daha farklı. Kitabın bana kalırsa en büyük ters köşesi son sayfalarda değil başlarda. Yani kitabı açıp okumaya başladığınızda ilk sekiz on sayfanın, bahsettiğim o garip şaşkınlığıyaratacağını düşünüyor ve umuyorum. Anlayacağınız bu kez en büyük sürprizi en başa koydum. Türkiye’de (ve belki de dünyada) bir ilki gerçekleştirmiş olmanın heyecanı ve mutluluğu ile doluyum aslında ve ilk kez sizin aracılığıınızla bunu paylaşıyorum.

Bu bir polisiye roman evet ama şiirsel bir dil ve ahenk ile yazmaya çalıştım. Başından sonuna kadar kurgusal bütünlüğe sadık kalarak ilerlediğim şiirsel bir polisiye roman ile çıkıyorum bu kez okurun karşısına. Risk aldığımın farkındayım ama hayalini kurduğum bir ilki gerçekleştirmek, bu riske fazlasıyla değer. Bu roman, belki polisiye gerilim edebiyatında bir çığır açacak belki de okunduğu gün unutulacak. Ama ne olursa olsun kendi türünde “ilk” olma vasfını omuzlarında gururla taşıyacak.

Tabii bunun haricinde polisiye roman geleneğine uyarak kurguya

dair birden çok ters köşe serpiştirdiğimde not düşmeliyim. Anlayacağınız ters köşelerle dolu bir roman oldu.

Bu romanımda, kurbanlarını Ankara'nın ara sokaklarına bırakan bir seri katil ve onu yakalamaya çalışan Yavuz Başkomiser ile ekibinin hikâyesine tanık olacaksınız. Her kurbanın yanında bir şiir, her şiirin ardında yeni bir cinayet olacak. Okurlarımı "Katil kim?", "Amacı ne?", "Şiirleriyle ne anlatmak istiyor?" gibi sorularla ve akıl oyunları ile dolu; karanlık, gergin ve şiirsel bir yolculuk bekliyor. Umarım okuyan herkes için beklentileri aşan, keyifli bir yolculuk olur.

– Sizi etkilediğini düşündüğünüz, beğendiğiniz Türk ve yabancı yazarlar var mı?

– Biliyorsunuz polisiye edebiyatımızın daha da güçlenmesi, bu türe olan ilginin artması, ülkemiz polisiyesinin uluslararası alanda sağlam bir yer edinmesi gibi amaçlarla yola çıkarak yaklaşık bir sene önce Türkiye Polisiye Yazarları Birliği adıyla bir platform kuruldu. Kuruluş aşamasında yer almaktan onur duyduğum bu güzel oluşum sayesinde birbirinden değerli kalemlerle tanışma şansı yakaladım. Öncesinde okuyup hayranlık duyduğum yazarlar olduğu gibi kalemleriyle ilk kez tanıştığım ve çok beğendiklerim de oldu. Her geçen gün birliğimize yeni yazarların da eklendiğini göz önünde bulundurursak her okurun zevkine hitap edecek çeşitlilikte ve zenginlikte olduğumuzu rahatlıkla söyleyebilirim.

Polisiye okurlarının, karasından aydınlığına, klasiğinden modernine, kapalı odalısından distopiğine, mesaj barındıranından mizah barındıranına kadar daha sayamadığım onlarca farklı lezzet arasından kendi beğenisine uygun bir Türk yazarla tanışıp hayran kalacağına ve keşke daha önce tanışsaydım diyeceğine eminim.

Mesela Algan abi (Sezgintüredi), Türkçeyi öyle titiz, öyle güzel kullanıyor ki yazdıkları sadece bir polisiye romanı değil Türkçe konusunda bu hassasiyeti taşıyanlar için bir ders adeta. Mesela Doruk Ateş, kaleminin gücüne, derdini ifade ediş şekline ve kurgularına tek kelimeyle hayranım. Ulaş Özkan ve

Emrah Poyraz'ın ortaklaşa çıkardıkları her öykü, silinmeyecek izler bıraktı bende. Hem aklıma hem kalbime işliyor onların yazıları. Yaprak Öz'ün hikâyeleriyle seksenlere, doksanlara, çocukluğuma yolculuk ederken bir yandan da müthiş bir keyifle korkuyor ve geriliyorum. Armağan Tunaboğlu'yu okurken kahkahalarla güldüğümü hatırlıyorum. Tuğba Sarıunal'ın, bilim ve felsefenin ışığı ile parıldayan kurgularını okumak apayrı bir keyif. Gencoy Sümer'in naif kalem ve nostaljik hikayesi eşliğinde katili aramak çok lezzetli bir okuma deneyimi yaşatmıştı. Necati Göksele'nin müthiş hayal gücünden tutun Celil Oker'in, buram buram ustalık kokan kalemine, Gökçe İspi Turan'ın özgün dilinden Cenk Çalışır'ın gerilim dolu hikâyelerine kadar okuduğum her Türk polisiye yazarının ayrı bir yeri var bende.

Henüz okumadığım ve aflarına sığınarak isimlerini saymayı unuttuğum daha onlarca değerli polisiye yazarımızı da düşünürseniz bu alanda aslında ne kadar zengin bir birikime sahip olduğumuz daha iyi anlaşılır sanırım.

Lafı biraz fazla uzatıp başınızı ağrıtmış olabilirim ama bu vesileyle şunu da söylememe izin verin lütfen: Birliğe üye olsun olmasın derdini polisiye yazarak anlatmaya çalışan tüm yazar dostlarıma şükranlarımı sunmak istiyorum. Çünkü polisiyenin uzun yıllar boyunca edebi bir tür olarak bile görülmediği ülkemizde; hayata, insana, memlekete ve olan bitene dair içinde bir dert taşımak, bu derdi böylesine zor ve kabul görmemiş bir tür aracılığıyla insanlara aktarmaya çalışmak en basit ifadeyle cesaret gerektirir. Hiçbir şey için olmasa bile sırf bu cesaretlerinden ötürü polisiye yazarları takdiri hak ediyor.

Yabancı yazarlardan ise Hammet, Simenon, Doyle, Leroux gibi türün ilk örneklerini vermiş klasik yazarları saymazsak (ki ben aslında yakın dönem modern polisiyelerden çok daha fazla keyif alıyorum) Trevanian, FranckThilliez, JodiPicaoult, Michael Connelly, Grange, CodyMcFadyen ilk aklıma gelen isimler arasında.

– Her polisiye severin illa ki hepsinden daha çok sevdiği bir

başucu polisiyesi bulunuyor. Sizin de, işte bu yazar ve kitabı dediğiniz bir başucu polisiyeniz oldu mu? İtiraf edeyim, aslında bunu daha çok kendi merakım için soruyorum, dâhiyane kurgulu, zekâ sınırlarını zorlayan kitaplar yazmış Günay Gafur'un en çok kimi beğendiğini merak ettim.

– Başucu kitabı demek ne kadar doğru olur bilemedim ama ilk kez sanırım ortaokul çağında okuduğum sonrasında ise ayrı ayrı dönemlerde defalarca okuduğum ve her defasında aynı hazzı aldığım roman Mario Puzo'nun Baba adlı eseri.

– Hep şunu merak etmişimdir. Kitaplarınızın isimlerini yazmaya başlamadan önce mi belirliyorsunuz, yoksa sonradan mı şekilleniyor? Çünkü yapılan araştırmalara göre, bir kitabın dikkat çekmesi için, romanın içeriği kadar ismi de oldukça önemliymiş. Aslında bu soruyu yeni çıkacak kitabınızı merak ettiğim için soruyorum daha çok.

– Kuklacı'nın ismi kitabı yarıladığım sırada netleşmişti. Kâhin'in adını, henüz yazmaya başlamadan önce kafamda kurguyu tamamladığımda belirlemiştim. Son romanımın adını da, henüz ilk sayfayı yazar yazmaz belirledim ancak yayınevi ile isim konusunda henüz resmi olarak teyitleşmedik. Farklı ve çarpıcı başka isim önerileri de mevcut, bu kısmı okuyucuya sürpriz olarak kalsın diyelim.

– Yine son romanınıza gelmek istiyorum, çünkü diğer kitaplarınızı okumuş biri olarak beklentim bir hayli yüksek. Ve gördüğüm, konuştuğum kadarıyla okurlarınızın yeni kitabınızdan beklentisi de hayli fazla. Peki, Günay Bey, bu beklentinin yüksek oluşu sizi korkutuyor mu?

– Evet, beklentinin yüksek olduğunun ben de farkındayım. Özellikle Kâhin'den sonra pek çok okurumdan benzer geri dönüşler aldım. Hatta komik gelecek ama daha iyisini yazamayacağımı iddia edenler bile oldu. Bu durum bir yandan tedirginlik veriyor ama bir yandan da beni kamçılıyor. Ben zaten zor beğenen bir adamken, bu baskı altında yazdıklarımı

daha bir titizlikle eleştirip değerlendiriyorum. Tabii böylece çöpe atılan sayfalar çoğalıyor, yazım süreci uzuyor, okurların beklentisinin yanına bir de sabırsızlık ekleniyor.

Ama nihayetinde son noktayı koyduğum an yaşadığım rahatlığın ve iç huzurunun yerini hiçbir şey tutamaz. Çünkü içime sinen bir iş çıkardığımı, bu duygunun okura da geçeceğini biliyorum. Kimi okurun zevkine hitap edemeyebilirsiniz. Sonuçta kurgu roman okumak bir zevk ve keyif meselesi. Ancak ne olursa olsun iyi bir okur, yazarın emeğini görecektir gözlerle sahiptir. Dolayısıyla bu kitapta da beklentisini karşılayamadığım ya da tam tersi beklentisini kat be kat aştığım okurlar olacaktır ama önemli olanın, emeğe değer veren insanlar tarafından okunmak, eleştirilmek olduğunu düşünüyorum.

– Güzel ve çarpıcı polisiye öykülerinizin yer aldığı Dedektif Dergi okurları ve kendim adına, bu keyifli röportajımız için çok teşekkür ederim. Yeni romanınızı bir an evvel okumayı da heyecanla beklediğimi ayrıca belirtmek istiyorum. Ve son romanınıza ait bir cümle bırakmak isterseniz bu ne olurdu diyerek, sözü size bırakıyoruz.

– Misafirperverliğiniz için ben teşekkür ederim. Katilin yazdığı şiirlerden bir dördlülle veda etmiş olayım o halde. Herkese selamlar, sevgiler...

“Olur da bir gün yakalanırsam bilin ki kıyamet yakın.

Yakın o gün cesedimi, yakın! Yakın şiirlerimi!

Şiirlerimi onlara adıyorum, ölülerime...

Ölülerime iyi bakın!” Söhbetteşlik